

tältet, hälsade av Chia Kwei med ett jovialiskt "god morgon" på ren svenska.

Vi fortsätta i den torra bädden, där en 4 m. hög klippa en gång i tiden blivit skarpt avskuren av rinnande vatten. På dess krön stod ett gammalt röse. En tunn hinna av saltkristallisationer täcker bäddens yta. På ett ställe hade en mängd förtorkade tamariskstammar spolats ned och hopats i bädden vid vars strand två täta snår av levande tamarisker passerades.

Liksom genom en öppen port åka vi in i en skarpt markerad dalgång, en genombrottsdal med ett röse på var sida. Just här finna vi i själva bädden en öppen, men grund källa med saltvatten. Den vänstra eller östra sidan har en skarpt tecknad erosionsterrass, vid den högra falla bergen brant ned till bädden. Källan har två ögon, det övre vid en liten stentröskel, som ger upphov till en bassäng, nu isbelagd. Isen medtogs. Några tomcyllindrar fylldes med vatten för att stå frusna vid vår återkomst. Vid källan växte tamarisker och vass i mängd. Platsen var inbjudande och behaglig, en verklig oas i denna eljest tröstlösa bergöken.

På båda bilarna lastades torrved till tre läger. Nejdén genomkorsades av vilda kamelers spår i alla riktningar och färsk spillning efter dem syntes ofta. Att vi så sällan sågo själva djuren berodde väl mest därpå att bilsurret skrämde bort dem. Det var annat förr i världen då mina karavaner voro sammansatta av deras egna tama anförvanter, vilka lika tyst som de själva tassade genom ödemarken. Den vilda kamelens sinnen